

Kirjeitä toimitukselle.

Keskellä kiusausten koulua.

Olen tietoinen siitä, mitenkä vaikeaan työhön nyt käyn käsiksi. Ja kuitenkin minun on se tehtävä, koska näen niin selvästi, mihin ollaan menossa. Sallikaa minun mainita pieni kokemukseni kuluneena kesänä. Olin synnyinseuduillani teosofisessa työssä. Muistui mieleeni eräs perhe, jossa sekä miehen että vaimon veli ovat vainajien maailmassa. Minusta tuntui, että nuo vainajat, jotka hyvin tunsin eläessäni ja olivat ikäisiäni, vaikuttivat siihen suuntaan, että minun olisi mentävä kyseessä olevaan perheeseen. Toiselta puolen tiesin, etten käynnilläni voi mitään vaikuttaa. Siitä huolimatta päätin tehdä tuon palveluksen. Mennessäni kuitenkin ajattelin: „Niillä ihmisillä on kuitenkin niin kiire ...“, mutta ennenkuin ennätin ajatella, mihin niillä on niin kiire, ennätti sama näkymätön ääni kuiskaamaan: „helvettiin“.

Käynnilläni perheessä en saanut mitään näkyvää aikaan. Kuitenkin jätin lahjaksi pienen kirjan. Poistuessani ajattelin: semmoista se on, ihmiset tahtovat olla „vapaita“, puuhata omissa kiireissään, mutta sitten tulee kuolema, ja silloin on toinen ääni kellossa.

Olkoon tämä sanottu pienenä prologina.

Nyt käännän katseeni siihen työhön, jonka Mestarit panivat alulle ihmikunnan auttamiseksi teosofisessa sanomassa. Kiinnitän huomioni yhteen H. P. B:n julistukseen: älkää sekoittako toisiansa teosofiaa ja Teosofista Seuraa; sillä ilman teosofiaa Seura on vain „mätänevä hylky“.

Tässä valossa täytyy meidän arvostella sekä omaa työtämme että teosofista liikettä.

Siirrymme Suomeen. Täällä oli nuorukainen, joka jo pienenä koulupoikana oli herättänyt opettajissaan ei vain ihailua vaan suorastaan ihmettelyä ja kummastusta ällistyttävän poikkeuksellisella lahjakkuudellaan; joka synnyntänsä siveellisen luontonsa välttämättömyydessä osasi olla rikkomatta Vuorisaarnan käskyjä; joka ennen 21:stä ikävuottaan oli kokenut Jordanin kasteen – hän, Pekka Ervast, sai noin 33 vuotta sitten hengessään käskyn alkaa teosofisen työn Suomessa, niinkuin näkyy juuri ilmestyneestä kirjasta „Ruusu-Ristin syntysanat Suomessa“. Silloin P. E. luopui kaikista personalliaista pyrkimyksistä ja antautui kokonaan teosofiseen työhön, johon hänellä oli

ainutlaatuiset edellytykset (niinkuin näkyy sekä äskenmainitusta kirjasta että teosofisen liikkeen historiasta Suomessa).

Sellainen työ edellyttää yhteistyötä, kannattajajoukkoa. Siksi muodostui Suomen Teosofinen Seura. Mutta pian alkoi Seurassa ilmetä epäilyksiä, hajoitusta. Ja kun P. E. ryhtyi rakentamaan Tuonenkylää, olivat epäilykset jo niin suuret, että T. S. vetäytyi virallisesti aivan syrjään. P. E. sai silloin rakentaa omalla vastuullaan ja yksityisten ystävien avustamana miten ja siten kuin se oli mahdollista. Mutta kun „päämaja“ tuli valmiiksi, kävi lopuksi niin, että Seura sai koko päämajan, ja P. E. menetti kaikki. Varsinainen teosofinen työntekijä heitettiin taloudelliseen ahdinkoon, tuuliajolle.

Näin olimme menettelyllämme osoittaneet, että meille Seura oli ensimmäinen asia, teosofia oli sivuasiasia. Olimme päistikkaa ajautuneet siihen, mistä H. P. B. oli varoittanut.

Seura ei osannut käyttää päämajaa mihinkään muuhun, vaan muutti sen rahaksi. Päämaja oli Seuralle vain afääri, josta se piti kiinni kynsin hampain. Ja Seura saikin siitä melkoisia pääomia. Siitä huolimatta mainittiin jossain Seuran myöhemmässä vuosijulkaisussa, että „taloudelliset vaikeudet ovat estäneet kiinnittämästä suurempaa huomiota henkiseen työhön.“ Mikä kohtalon iva! Samaan aikaan P. E. sai jatkaa henkistä työtänsä suoralta kädeltä siitä huolimatta, että hän oli menettänyt kaikki monivuotisten ponnistustensa taloudelliset saayutukset, ja lisäksi taloudellisesti tuuliajolle heitettynä, velkaantunut.

Tällä välin on taloudellinen pula levinnyt vähin kaikkialle. Vuorostamme olemme me teosofit joutuneet kokemaan sitä sekä yksilöinä että yhteisönä. Ja kuinka se muutoin voisi ollakaan. Sillä elämä sanoo: millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan. Eikä Teosofinen Seura ole vielääkään päässyt varsinaiseen työhönsä. Sillä ei vielääkään ole yhtään varsinaista työntekijää – on vain harrastusta. Ja kuinka se milloinkaan pääsisikään varsinaiseen työhönsä, kun se niin yliolkaisesti heitti varsinaisen työntekijänsä pellolle. Nyt T. S:ssa vain aprikoidaan: ollako vai eikö olla. Pyöritään Krishnamurtin persoonan ympärillä, jossa hötäkässä unhotetaan kaikki, mitä H. P. B. on opettanut, mitä Jeesus Kristus on opettanut, mitä Buddha on opettanut. Nyt ollaan muka suuria – kunnes ei lopulta kukaan tiedä eikä tajua, mistä on kysymys. Kristus on jälleen myyty loistavalla tavalla 30 hopearahasta.

Nyt siirryn Ruusu-Ristiin. Useat meistä ovat olleet mukana ja käyneet läpi sen henkisen ja taloudellisen vararikon, mikä meitä kohtasi Teosofisessa Seurassa. Se kokemus velvoittaa meitä. Me emme nyt voi istua tuppisuina ja antaa asioiden mennä menojaan. Meidän on tehtävä työtä ja selviteltävä tilanne itsellemme. Minä puolestani puhun nyt tässä suuni puhtaaksi. Ensimmäinen selviö on tämä: Ruusu-Risti-Seura ilman teosofiaa ei merkitse yhtään mitään, se ei merkitse yhtään mitään ilman Kristusta – enkä tässä puhu mielikuvituksellisista Kristuksista, jotka siellä, täällä huutavat: katso täällä, katso täällä! Se on tuulen pieksentää. On kysymys siitä ainoasta todellisesta Kristuksesta, jonka henki ja oppi on esitetty Vuorisaarnassa. Ei ole muuta tietä Kristuksen luo kuin Kristuksen itsensä viitoittama. Turhat ovat kirkkojen „pelastussuunnitelmat“! Kristusta me tarvitsemme, elävää, luonnollista, sellaista, joka elää ja kärsii meidän kanssamme, opettaa meitä ja auttaa meitä kasvamaan itsensä kaltaiseksi.

Mutta mitä tämä merkitsee Ruusu-Ristissä? Se merkitsee, että me teemme yhteisin voimin työtä Kristuksen opissa, kasvatamme itseämme ja autamme toisiamme. Se ei ole helppoa. Luettuani kirjan „Intian polkujen Kristus“, selvisi minulle yksi asia entistä kirkkaammin: helpompaa on saada Kristus ymmärretyksi Intiassa kuin Europassa. Ainakin valistunut osa Intiaa on sellaisenaan suorittanut puhdistuksen tien, ja se voi ymmärryksellisesti vastaanottaa Kristuksen. Sensijaan europalaisten pää on täynnä taikauskoa, typeryyttä ja raakuutta, jota se sitten nimittää kristinuskoksi, ja jota valistuneet hindut suorastaan kauhistuvat.

Tehtävämme ei siis ole helppoa. Ja sen onnistuminen on mahdollinen vain täydellisessä luottamuksessa toisiimme ja Kristukseen, Kristuksen omaan oppiin. Käytännössä tämä taas toteutuu siten, että olemme kaikki suoranaisesti, välittömässä yhteistyössä Johtajamme kanssa. Miksi? Siksi, että Pekka Ervast on se, joka itse jo nuoruudessaan on seurannut Kristusta hänen käskyissään, on kokemuksessaan löytänyt hänet, yhtynyt Kristukseen. Ja toiseksi siksi, ettei ole ketään toista, joka olisi sillätavalla kutsuttu ja sillätavalla mahdollinen tekemään työtä kuin hän. Älkäämme peljätkö olevamme liian „kuumia“. Muistakaamme sitä Mariaa, joka tuhiasi kalliit voiteensa Jeesuksen jalkoihin. Ihmisen täytyykin oppia olemaan koko olemuksellaan mukana: rakkaudellaan, järjellään, tahdollaan. Muistakaamme myös mikä ero on opetuslapsi Johanneksen ja esim. Juudan välillä.

Ja jälleen eteenpäin. Sillä minun on nyt puhuminen. Olkoon alati silmäimme edessä se kohtalo, mikä meidät yllätti T. S:ssä. Olisi kaikki mennyttä, jos me asettaisimme Ruusu-Risti-Seuran ensimmäiselle sijalle ja Pekka Ervastin toiselle. Olisi kuolemaa, jos me muodostaisimme jälleen sellaisen ajatuksen ja elementtaalin, että meidän on jollain tavalla valvottava Seuran ja „omien“ tarkoitustemme parasta P. E:tä vastaan. Se merkitsisi samaa, kuin jos me työntäisimme Johtajamme, kapteenimme ulos laivastamme ja hän saisi uiskennella aalloissa miten kykenisi. Ja lopuksi se veisi siihen, mihin se vei T. S:n: Seura alkaisi valvoa rahallisia etujaan P. E:tä vastaan. Me perustaisimme kaikenlaisia rahastoja, Seuran tulevia tarpeita silmälläpitäen, joita ei voitaisi käyttää elävän työntekijän välittömään tukemiseen. Me kukaties tahtoisimme siten rakentaa jonkun mahtavan temppelein tulevaisuudessa, monumenttaalisen! Ja silläaika P. E:n työ ehkä loppuisi kesken välittömän kannatuksen puutteessa. Oo, ne sellaiset rahastot olisivat henkisesti kuolleita – niin, ne olisivat vain P. E:n ruumisarkku- ja hautapatsasrahastoja.

Sanon totuuden: ihmiskunta uhraa satumaisia summia sotiin, moninaisiin säästöihin – meillä Suomessa on ainutlaatuinen julkisen kulttuurin työntekijä, luennoitsija, kirjailija, taiteilija, henkinen tietäjä, profeetta Kristuksen opin, hengen ja elämän mukaan, joka on tehnyt yhtämittaa työtä vuosikymmeniä, joka on jättävä kansallemme ja ihmiskunnalle todellisen aarteen, arvaamattoman perinnön . . . ja hän ei elä siinä taloudellisesti vapaassa ja huolettomassa asemassa, jota henkinen työ vaatisi. Toisin pitäisi olla. Olisi suureksi siunaukseksi ihmiskunnalle, jos P. E:llä olisi miljoonia ja miljoonia käytettävänä. Hän osaisi käyttää rahoja siunauksellisesti. Hän on käytännöllisin ihminen, mitä minä olen milloinkaan tavannut.

Senpätähden sanon toisen totuuden: meidän on opittava elämään nykyisyydessä, ei tulevaisuuden haaveissa ja mielikuvituksissa. Jos me siirtelemme taloudelliset velvollisuutemme ja suorituksemme, ratkaisumme ja uhrimme tulevaisuuteen, odotellen „parempaa“ aikaa, jonkun ihmeellisen kultasuonen puhkeamista, saamme me silloin vain todeta, että kultasuonen puhjetessa on samalla avautunut „odottamaton“ kohtalon kuilu, joka nielee pohjattomaan kitaansa kaiken – jolloin me „ikäväksemme“, kenties jo hiukan pettyneinä, väsyneinä tai katkeroituneina saamme jäädä jälleen odottamaan sitä „parempaa“ aikaa. Siten meidän varamme eivät milloinkaan joutuisi välittömään,

suoranaiseen Ruusu-Risti-työhön, vaan ne joutuisivat tarkoituksiin ja hommiin, jotka joko eivät olisi ollenkaan Ruusu-Risti-työtä, tai korkeintaan olisivat sitä vain nimellisesti. Sentähden: niinkuin meidän henkinen työntekijämme on elävänä keskuudessamme nykyisyydessä, niinkuin hänen henkiset rikkautensa ovat välittömästi vastaanotettavanamme ja käytäntöön pannaksemme, samoin on oleva meidänkin siveelliset ja taloudelliset aarteemme eli antimmemme elävinä ja välittömästi uhrattuina hänen käytäntöön pannakseen nykyisyydessä. Meidän täydellinen luottamuksemme panee meidät sanomaan: tässä ovat antimmemme, käytä niitä henkilökohtaiseen talouteesi, aivan vapaasti, niinkuin ainakin omia varojasi. Sellaisessa luottamuksessa on nousevan auringon elämää ja voimaa, maakokeen voittoa mahtia – se sisältää tajunnan nousua aineen pimeydestä ja mammonan orjuudesta hengen valoon ja vapauteen.

Lopuksi kehoittaisin ystävällistä lukijaa hankkimaan ja lukemaan P. E:n uuden kirjan: „Ruusu Ristin syntysanat Suomessa“. Sen kirian yhteydessä toivon tämänkin kirjoitelman käyvän paremmin ymmärrettäväksi.

Toivon kaikille menestystä läksyjen suorituksessa elämän koulussa.

J. R. H.

Ylläolevan johdosta. Ystäväni J. R. H:n sanat ovat lähteneet hänen tosi veljellisestä ja rakastavasta sydämestään; olen niistä sanomattomasti liikutettu. Pyydän vain väärinkäsitysten välttämiseksi huomauttaa, että ne todella ovat lähteneet hänen hyvästä ja huolehtivasta sydämestään eivätkä ole aiheutuneet minkäänlaisista minun valitteluistani. Olen omasta puolestani kiitollinen karmalle, olen tyytyväinen ja onnellinen. Niinkauan kuin pysyn terveenä ja työkykyisenä, suoriudun mainiosti sitoumuksistani. J. R. H:lla on sydämellään minun velkataakkani, mutta sekään ei paina mieltäni, sillä olen keksinyt seuraavan rohkean ajatuksen: jos en kykene maksamaan velkojani ennen kuolemaani, lunastaa Ruusu-Risti itselleen – esim. käyttämällä Tempelirahaston varoja – kustannusoikeuden koottuihin teoksiini, ja silloin minun ei tarvitse tuskitella kuoleman tuolla puolen, että jätin velvollisuuksiani täyttämättä, sillä se olisi todella tuskaa. Sanoihan Sokrateskin kuollessaan ystävälleen: muista, että olemme Asklepiokselle velkaa kukon!

P. E.